

תורת חיים בעוז!

חיים את התורה מתוך אידאל ובחירה לראות בכל דבר עבודת ה'!

פעולה של תנועת הנוער אריאל

כתיבה | יאיר בן יעקב, רכז הדרכה תחום בנים, תנועת אריאל

שכבת גיל: כיתות ג'-ו'
משך זמן מומלץ: כ- 45 ד'

מטרה:

להבין שתורה היא דרך חיים.

משאבים נדרשים:

- מילות שיר האמונה של הרב קוק (נספח 1).
- אביזרים להצגה

פקדנה למדריך

אנחנו רגילים לומר שהתורה חשובה וצריך ללמוד תורה, אבל עד כמה באמת חשוב לנו לחיות את התורה יום יום שעה שעה? אנחנו רוצים להפנים שהחיים שלנו סובבים סביב התורה ועבודת ה', לא כי אין ברירה וזו ההלכה אלא כי אלו חיים מלאי משמעות ודווקא על ידי ההקפדה על קיום התורה אנחנו עושים את הדבר הנכון גם אם זה קשה.

שאלה א – נבין את המושג

נקרא להם משפט **'שיר האמונה'** (נספח 1) של הרב קוק – "תורת חיים חמדתנו"

נשאל: מה הכוונה?

ולאחר מספר תשובות ניגש למתודה.

נתחיל במתודה שבה נחלק את הקבוצה לשניים. כל קבוצה תחליט על סיפור קצר שאותה תרצה להציג.

ברגע שהם יתפצלו ויתחילו לעבוד – נלך לאחת הקבוצות ונעזור להם להתארגן ואולי אפילו נביא להם עזרים להצגה, ולקבוצה השנייה נאמר שלא צריך עד כדי כך להשקיע ואפילו נפריע להם בלי שישימו לב שזה בכוונה.

להדגיש מראש שזו לא תחרות!

נתחיל עם ההצגה שאמורה להיות לא מושקעת, נראה שהסיפור לא עובר בצורה טובה ואנחנו לא מבינים כמו שצריך את מה שהולך.

נמשיך עם ההצגה המושקעת, נראה שהיא מסבירה את הסיפור ואפשר להבין ממנה מה קרה ואיך.

נקיים דיון

כל קבוצה תאמר מה הסיפור ממה שהבינו בהצגה של הקבוצה השנייה.

נשאל את כולם

- מה היה ההבדל בין ההצגות?
- מתי הבנו מה כל שחקן רצה לומר?
- האם זה היה חשוב שהשחקנים ישחקו ברצינות או לא? למה?

נסכם

שכדי להפוך משהו שיהיה חלק ממני, אני חייב לקחת אותו ברצינות ולדייק מה אני רוצה לומר ואיך לעשות את זה נכון.

שלב ב – נחיה ונסכי

נתחיל במתודה של מכירה פומבית. כל חניך יקבל 20 סוכריות או דמוי כסף שפרוט ל-20 יחידות. עתה נעשה מכירה פומבית של מושגים וחפצים שיהיו כתובים על גבי בריסטולים. כל פעם נציג מושג, לדוגמא – 'פלייסטיישן' או משהו ערכי כמו 'כיבוד הורים' ותהיה על זה מכירה פומבית, כך שהכרטיס יינתן למרבה במחיר. שימו לב שהם לא יודעים מה יהיו המושגים הבאים בתור. אנחנו נשים לב שאם שתהיה התלהבות (גם אם בצחוק של משחק..) יותר מהחפצים המגניבים מאשר מצוות קשות או כל ערכים גדולים.

לאחר שישתיים המשחק, נשקף להם את הנאמר ונסביר שאמנם זה משחק אבל אנחנו צריכים לשים לב שאנחנו לוקחים ברצינות את מה שאנחנו מאמינים, וחיים את התורה.

פעם אחת בליל שבת, חלתה אמו של הרב, שכבר הייתה ישישה בת 84 שנה. ביקש הרב מהעוזר שלו ר' אברהם צ'צ'יק שילך ויזעיק את נכדה הרופא ד"ר נחום קוק אחיינו של הרב קוק. משבא הרופא לביתם, אמר לו הרב שאמו חשה כאבים חזקים בצוואר ובגרונה, וחומה עולה.

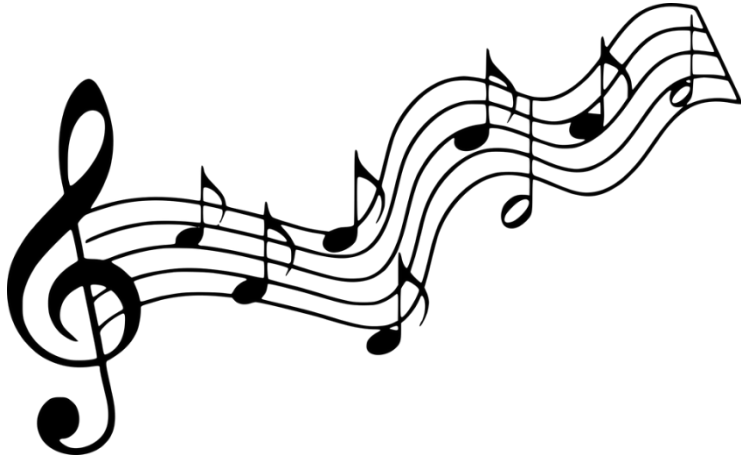
בחדר בו שכבה הרבנית, היה אור קלוש ממנורת החשמל. ביקש הרופא לבדוק את גרונה ולשם כך היה זקוק לאור חזק. רצה הרופא ליטול את מנורת הנפט המיטלטלת שהייתה על השולחן, כדי לקרבה לפניה של הרבנית וזאת על-מנף שיוכל לבדוק אותה כמו שצריך, ועל כן בקש מהעוזר של הרב קוק שיחזיק בידו את מנורת הנפט שדלקה. אף שהיה זה בשבת נענה ברצון כמובן. מיד זינק הרב לקראתו ועמד על כך שהוא בעצמו יחזיק את מנורת הנפט ואמר לעוזרו: עבורך, זוהי רק מצווה אחת – פיקוח נפש, בעוד שעבורי יש בכך משום מצווה כפולה – גם כיבוד הורים, "ומצווה זו אני מזכה בה את עצמי!".

נסכס

פתחנו בשורה מן השיר של הרב קוק "תורת חיים חמדתנו", והכוונה היא לחיות את חיי התורה ב"חמדה" – כלומר ברצון גדול של שמחה! וכך ראינו גם בהתנהגותו של הרב בסיפור שסיפרנו, על הרצון הגדול לעבוד את השם בכל רגע ולא להתפשר. לחיות 'תורת חיים בעוז'!

נספחים

נספח 1 – שיר האמונה

מילים: הרב אברהם יצחק הכהן קוק

לחן: עממי

לְעֵד חַיָּה בְּלִבְּבוֹנוֹ
הָאֱמוּנָה הַנְּאֻמָּה
לְשׁוֹב לְאֶרֶץ קְדֻשָּׁנוֹ
עִיר בָּהּ דָּוִד חָנָה

שְׁמָה נַעֲבֹד אֱלֹהֵינוּ
בְּחֻדוֹהָ, בְּגִילָה וּבִרְנָנָה,
שְׁמָה נַעֲלֶה לְרַגְלֵינוּ,
שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה.
לְעֵד חַיָּה...

שְׁמָה נַעֲמֹד לְגוֹרְלָנוּ,
אֲב הַמּוֹן קָנָה,
שְׁמָה נַחֲיֶה חַיֵּינוּ,
חַיֵּי עֲדַת מִי מָנָה.
לְעֵד חַיָּה...

תּוֹרַת חַיִּים חֲמֻדָּתָנוּ,
מִפִּי עֲלִיוֹן נִתְּנָה,
נִצַּח הִיא נִחְלָתָנוּ,
מִמְדָּבָר מִתְּנָה.
לְעֵד חַיָּה...